

יוד ישרים לשמחת תורה

יח לפני מותו וגו' ביאר בזה כבוד ה'מור הג' הק' זללה"ה כי ביום מותו בעת הסתלקותו אז נשלם משה רבינו לגמרי ולהבין זאת הלא איתא בזוה"ק (בלק קפז:) משה מיד אחקשר בדרגא דליה ובג"כ משה ולא אפסיק טעמא וכו' הרי שהיה נשלם מיד. מיום הולדו אכן העיין הוא כי מלינו שהכתוב משבח מאוד את יום מותו כדכתיב ומשה בן מאה ועשרים שנה במותו לא כהתה עינו ולא כס למה

היינו שמ"ר היה כדכתיב כבד פה וכבד לשון ובאמת וכי שייך לומר על מ"ר כבד פה וכבד לשון הלא מלינו שבאר משה את החורה על שבעים לשון אלא הפירוש של כבד פה הוא כמו שביאר בזה א'אמו"ר הג' הק' זללה"ה שהוא כענין מאמרם ז"ל בגמ' (נדה ל') כשיאל לאויר העולם מיד בא מלאך וסטרטו על פיו היינו מיד כשיאל לאויר העולם לכוונם להגוף אזי שוכח בעולם עליון וזאת השכחה הוא עיקר הגמר של הגוף לזה נקרא זאת השכחה פה גומר אבל גבי מ"ר לא היה פה גומר כי מעולם לא סטרטו מלאך על פיו וממילא לא היה אללו שום שכחה. ומדרגה העליונה כזו נקרא בד"ת כבד פה וכבד לשון היינו שהגוף של מ"ר היה משולל גמר אף שמלד הנפש היו בו מיד כל השלימות עוד מיום הולדו אכן מה שנקרא שלימות מלד הגוף זאת לא היה יתכן שיגמר אללו רק ביום מותו לכן משבח כ"כ הכתוב את יום מותו כי גמר השלימות מלד הגוף של מ"ר הוא כדכתיב הנך שוכב עם אבותיך וקם וכמבואר בזוה"ק (חקת קפז:;) אע"ג דתתכנס הנך קיים לאנהרא לסיהרא וכו' היינו שיתכלל אורו של מ"ר בששים רבוא נפשות ישראל וממילא כאשר קם לאנהרא לסיהרא להיות נכלל אפילו בהנפש הגמוך שבישראל אזי נגמר אללו השלימות גם מלד הגוף ושלימות כזאת אי אפשר רק בעת הסתלקותו לזה משבח כ"כ הכתוב את יום מותו: